

Kapitola 9

André praštil pěstí do velkého stolu Bézie, starostky Estermédu. „Jak vám můžeme pomoci, když vy nám pomoci nechcete?!“

Bézie sepjala ruce a položila je klidně na stůl. Bylo zřejmé, že jen s opravdu velkým sebezapřením nezačala rovněž křičet. Místo toho mluvila tiše, aby je přiměla se zklidnit, pokud ji chtějí slyšet. „Vy jste cizinci, takže k vám budu trochu shovívavá.“ Zaměřila se pohledem na Andrého. „Ale ještě jeden takový výbuch a nejenže vás odvedu ke Svenovi Staršímu, ale nechám vás tam shnít do konce vašeho života.“

Suzy odtáhla Andrého dále od stolu a přitom se usmívala na starostku.

„Madam Bézie, omluvte prosím mého přítele. Jeho bratr se ztratil v jeskyních a Elbertýna nám řekla, že Sven se v těch jeskyních vyzná lépe než kdokoli jiný.“

„Sven Starší nemá povoleny žádné návštěvy.“

Suzy se naklonila přes okraj stolu. „Mohla byste, prosím, udělat v našem případě výjimku?“

„Je mi líto. Žádné výjimky.“

André znovu pristoupil ke stolu a tentokrát mluvil klidně. „Máme to, co je potřeba k ukončení boje s Plížily. Vše, co potřebujeme, je, aby nám Sven ukázal jinou cestu do jeskyní.“

„On žádné informace, které hledáte, nemá.“

„Ale Elbertýna říkala...“

Bézie ho přerušila. „Elbertýna vás svedla na scesti. Sven Starší neví nic o jeskyních, Plížilech nebo čemkoli jiném. Byl v té nemocnici už předtím, než jsem se narodila. A i kdyby něco věděl, tak dlouho už s žádným člověkem nepromluvil, že by nebyl schopen s vámi nebo kýmkoli jiným nějak srozumitelně komunikovat.“

Suzy začalo svrbět ucho, a tak si ho poškrábala. To dělala jen tehdy, když přemýšlela o něčem důležitém. „Je tu někdo další, s kým bychom mohli mluvit? Co třeba jeho rodina?“

Bézie pokrčila rameny. „Jeho manželka před několika lety zemřela. Měl ještě syna, ale ten v patnácti letech opustil město, aby někde jinde začal nový život.“

Suzy chytila Andrého a táhla ho za sebou, když vycházela z kanceláře starostky. „Děkujeme vám za pomoc, paní starostko.“

Jakmile vyšli ven ze správní budovy, André se vysmeknul ze Suzyina sevření. „Děkujeme vám za pomoc? Vždyť nám nijak nepomohla.“

Suzy se usmála. „Vzpomínáš si, když nás Elbertýna prováděla po městě?“

André přikývl, a tak pokračovala. „Ukázala tehdy na jeden zabeďněný dům, o kterém řekla, že to byl dům Svena Staršího.“

„No a?“

„Všimla jsem si, že některá prkna vypadala jako nová, jako by je tam přitloukli nedávno.“

„Takže?“

„Takže... do toho domu někdo chodí.“

„A?“

„A něco tam hledají.“

„Co by asi tak hledali v opuštěném domě?“

„Řekla bych, že něco, co pro ně má sentimentální hodnotu.“

„Kdo by byl vůči čemukoli v tom domě nějak citově vázaný?“

Suzy se usmála. „Protože Sven Starší je zavřený v nemocnici, řekla bych, že jeho syn.“